

Обніжок

Віктор Гудим

Обніжок горбиться з долини:
Як вуж – покручений лежить.
З обох боків колосся лине
І висне вусом до межі...

Перетина межа чубата
Дорогу зграйним бурунам,
Тікає геть – під сірі хати
І ділить поле пополам!

Немов накреслена рукою —
Вона на грані двох стихій:
Сюди – могутньою рікою
Зеленоплинний біг,

А там – пошматані розливи
На безліч власницьких клинів
І пінне жито полохливо
Ламає листя будяків!..

О, межі, вкриті бур'янами!
Останню кров спиваєте з землі:
З дідів – ви наче рани
На рясношатім тлі!

Штурмують вас могутні зливи —
(За плавом плав із даліни!)
І незабаром – спільні ниви
Зітруть обніжки і клини!